

อาหารสมอง

วีรกร ตรีเศศ

ยอดแชมป์หมากรุกผู้อัจฉริยะ

หลายคนในวัย 50 ปีขึ้นไป คงจำการแข่งขันหมากรุกชิงแชมป์โลกครั้งยิ่งใหญ่ระหว่างชาวอเมริกัน Bobby Fischer กับ Boris Spassky ในปี 1972 ได้ ชัยชนะตกเป็นของ Fischer ในวัย 29 ปี แต่นับจากนั้นเป็นต้นมาชีวิตของเขาก็ไม่เป็นปกติ เขาหายไประหว่างการแข่งขันและมีพฤติกรรมที่คนอเมริกันรับไม่ได้ ถึงแม้เขาตายไปแล้วในปี 2008 แต่ชีวิตเขาก็มิได้ลดความอัจฉริยะลงเลย

การแข่งขันครั้งนั้นที่ไอซ์แลนด์เป็นข่าวใหญ่โตเพราะปกติคนรัสเซียครองแชมป์มาตลอดนานๆ จะมีคนจากโลกตะวันออกมาสู้กับโลกคอมมิวนิสต์ เกมนั้นจึงเป็นตัวแทนของสงครามเย็นที่กำลังระอุหนัก และจบลงด้วยชัยชนะของโลกตะวันตก

เมื่อ Fischer ชนะ แทนที่เขาจะหาเงินค่าโฆษณาสินค้าต่างๆ ตามที่ทำกัน เขากลับหายตัวไปเงียบๆ และปฏิเสธตำแหน่งแชมป์โลกในอีก 3 ปีต่อมา เขาโผล่มาอีกครั้งด้วยความอัจฉริยะในปี 1992 เพราะเขาฝ่าฝืนกฎหมายของสหรัฐอเมริกาที่ห้ามยุ่งเกี่ยวกับประเทศยูโกสลาเวีย เพราะรัฐบาลอเมริกันต่อต้านเนื่องจากทำสงครามกับบอสเนีย แต่ถึงแม้เขาจะได้รับจดหมายเตือนแต่เขาก็ไม่แคร์ และถ่มน้ำลายรดจดหมายให้สาธารณชนดู

ครั้งนั้นเขาแข่งขันกับ Spassky อีกครั้งและก็ชนะได้เงินไปกว่า 100 ล้านบาท และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเขาเป็นศัตรูกับรัฐบาลอเมริกันเพราะทำสิ่งซึ่งต้องห้าม เขาไปไกลกว่านั้นด้วยการปฏิเสธความเป็นยิวที่ถ่ายทอดมาจากพ่อแม่ ดำรงสัญชาติอเมริกันและประเทศแม่ของเขา และเมื่อเกิดเหตุการณ์ตึกเวิลด์เทรดในปี 2001 เขาออกมาพูดว่ามันเป็น "Wonderful Day"

แชมป์โลกหมากรุกที่ถือกันว่ายิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งในประวัติศาสตร์ ยิงมีพฤติกรรมแปลกขึ้นทุกวัน เขาจะเหว่ร่อนรอนแรมไปพักอาศัยในหลายประเทศที่กฎหมายสหรัฐอเมริกาไปไม่ถึงหรือไม่ทันกับการเข้าออกประเทศของเขา เขาเข้าออกฟิลิปปินส์ ฮังการี ไอซ์แลนด์ ญี่ปุ่น เยอรมนี ฯลฯ และที่ญี่ปุ่นเขาถูกกักบริเวณ 2 ปี สุดท้ายก็ได้สัญชาติจากไอซ์แลนด์ สถานที่ซึ่งเขายังเป็นฮีโร่และพักอาศัยในบ้านปลายชีวิต 65 ปีของเขา

ความอัจฉริยะกับประเทศของเขาเป็นเรื่องหนึ่ง แต่อีกเรื่องหนึ่งก็คือชีวิตรักของเขาที่มีผู้หญิงเอเชียจากสองชาติมาพัวพันในเวลาเดียวกัน จนกลายเป็นปัญหากฎหมายเมื่อเขาตายไปแล้ว เรื่องราวมันเหมือนละครตอนหัวค่ำของไทยมาก

ชีวิตของ Fischer ตอนเด็กๆ นั้นไม่ปกตินัก ในประวัติระบุว่า พ่อเขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ชาวเยอรมัน แม่เขาเป็นยิวจากโปแลนด์แต่เติบโตในสหรัฐอเมริกา แต่ข้อเท็จจริงก็คือแม่เขามีสัมพันธ์กับชายอื่นคือนักฟิสิกส์ชาว

ฮังการียิวจนท้องเขาขึ้นมา มีหลักฐานว่าสามีของแม่เขาไม่เคยเดินทางมาสหรัฐอเมริกาเลย และพ่อจริงของเขามาเยี่ยมเขาบ่อยๆ จนตายไปเมื่อเขามีอายุ 9 ปี

ก่อนแต่งงานในทศวรรษ 1930 แม่เขาเคยเป็นนักศึกษาแพทย์ที่สหภาพโซเวียต และเป็นคอมมิวนิสต์ตัวแฉ เมื่ออพยพมาอเมริกาก็ยังคงมีกิจกรรมทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง พยายามเรียนพยาบาลและแพทย์ต่อจนจบ แม่เขาแทบไม่อยู่บ้านเลยในช่วงที่เขาเติบโตขึ้น ส่วนใหญ่ที่สาวและเขาอยู่กับตามลำพัง เมื่อเขาอายุ 6 ขวบ พี่สาวกับเขาซื้อชุดหมากรุกจากร้านใกล้บ้านในบรูกลินด์ นิวยอร์ก และหัดเล่นเองจากการอ่านหนังสือ

เขาหลงใหลเกมหมากรุกและเล่นได้เก่งมาก เอาชนะใครต่อใครหมด จนอาจารย์หมากรุกหลายคนรับเขาเข้าคลับและบ่มเพาะเขาเป็นเวลาหลายปี จนได้เป็นแชมป์ของประเทศเมื่ออายุยังไม่ถึง 15 ปีเต็ม ซึ่งเป็นสถิติที่ยังไม่เคยมีใครลบได้ในประวัติศาสตร์ ความเป็นอัจฉริยะและความบากบั่น เรียนรู้ของเขาคือกุญแจสำคัญของความยิ่งใหญ่ในกีฬาชนิดนี้

อย่างไรก็ดี ในชีวิตจริง เขาพ่ายแพ้เกือบตลอดชีวิต ไม่สามารถมีชีวิตที่ปกติสุขได้ เมื่อตอนที่เขาถูกกักตัวในญี่ปุ่นเขาก็แต่งงานกับ Miyoko Watai แชมป์หมากรุกสมัครเล่นของญี่ปุ่นและเคยเป็นนายกสมาคมหมากรุกญี่ปุ่น โดยหวังว่าจะช่วยให้เขาพ้นโทษ

ในปี 2005 เขาอพยพไปอยู่ในไอซ์แลนด์และอยู่กับอย่างเปิดเผยกับ Miyoko Watai ซึ่งบินไปมาระหว่างญี่ปุ่นกับไอซ์แลนด์ อย่างไรก็ตาม ก่อนหน้านั้นในปี 2000 เขาก็ก่อเรื่องขึ้นเมื่อไปฟิลิปปินส์และพบรักกับสาวฟิลิปปินส์ชื่อ Marilyn Young และเธอก็ให้กำเนิดเด็กสาวน่ารักชื่อ Jinky

Fischer รักลูกสาวคนนี้เพราะมีเพียงคนเดียว แม่และลูกสาวไปมหาศาลเขาที่ไอซ์แลนด์หลายครั้ง ในขณะที่เดียวกับที่ Miyoko อยู่บ้านอีกหลังหนึ่ง ในที่สุดเขาก็ป่วยและตาย ในปี

2008 และสงครามแย่งสมบัติก็เกิดขึ้น

ถึงแม้หน้าตา Jinky จะไม่มีเชื้อฝรั่งเลย แต่ Marilyn ก็ยืนยันว่าเป็นลูกของ Fischer แน่แน่นอน เธอมีรูปถ่าย 3 คนพ่อลูกพิสูจน์พร้อมกับลายเซ็นว่าจาก Daddy แต่เพื่อนฝูงตลอดจน Miyoko ไม่เชื่อ ดังนั้น จึงสู้กันในศาล ผู้พิพากษาสั่งให้ชุดศพเขาขึ้นมาพิสูจน์ DNA ว่าเป็นพ่อ Jinky จริงหรือไม่ ขณะนี้ยังไม่มีความชัดเจนว่าผลไปในทิศทางใด

ถ้าเป็นลูกจริง Jinky ก็จะได้มรดกไป 3 ใน 4 ของมูลค่าประมาณ 60 ล้านบาท ที่เหลือก็เป็นของ Miyoko ถ้าไม่ใช่ลูก Miyoko ก็ได้ไปทั้งหมดถ้าศาลยอมรับการแต่งงาน (หลังจากปฏิเสธไปแล้วหนึ่งครั้ง) ถ้าศาลไม่ยอมรับผู้รับมรดกก็คือเด็กหนุ่มสองคนลูกชายของพี่สาว Fischer

เพื่อนๆ เชื่อว่าที่เขาไม่เขียนพินัยกรรมเพราะเขาไม่เชื่อว่าเขาจะตาย เนื่องจากเขาไม่เหมือนคนปกติอื่นๆ ความมีสมองเป็นเลิศแต่

น้ำจิ้มอาหารสมอง

Character is more important than intellect.

Ralph Waldo Emerson

(นักปรัชญาชาวอเมริกันคนสำคัญของโลก ค.ศ.1803-1882)

บุคลิกอุปนิสัยสำคัญกว่าความรู้และสติปัญญา

เติบโตขึ้นมาอย่างไม่เป็นขั้นตอน ทำให้เขามีความคิดและมีชีวิตที่ผิดแปลกจากคนทั่วไป

การแข่งขันที่มีแพ้ชนะตลอดเวลาว่า 20 ปีก่อนหน้าเกมประวัติศาสตร์ อาจทำให้เขาเบื่อหน่าย ระอากการแข่งขัน ผลกับความเกลียดชังแม่ที่ทอดทิ้งเขา (เขาเกลียดสิ่งที่แม่รักคือคอมมิวนิสต์และสหภาพโซเวียตอย่างสุดใจ) ทำให้เขากลายเป็นคนที่มีชีวิตแปรผันต่อต้านประเทศแม่ของตนเองและกลายเป็น "ตัวตลก" และเป็นที่เกลียดชังของคนอเมริกันบางส่วนไป

ถ้าเขาเล่นหมากล้อมหรือโกะที่ คุณก่อศักดิ์ ไชยรัศมีศักดิ์ CEO ของ CP ALL (บริษัทแม่ของ 7-11) ทำให้เป็นที่รู้จักแพร่หลายกันในบ้านเราแทนที่จะเป็นหมากรุก เขาอาจมีบุคลิกภาพที่แตกต่างไปก็ได้ เพราะหมากล้อมมีใช้เกมที่มีแพ้ชนะเป็นหลัก หากแสวงหาความสมดุลระหว่างการสูญเสียกับการได้มาของแต้มในเกมเป็นสำคัญ

"บุคลิกอุปนิสัยคือชะตากรรม" เป็นเรื่องจริงดังเห็นได้จากกรณีของ Bobby Fischer ยอดแชมป์หมากรุกในประวัติศาสตร์โลก ●

เรื่องเคียดอาหารสมอง

- "นี่" สมชาย ฉันทา จดหมายลาป่วยของเธอ เธอเป็นคนเขียนเอง ไม่ใช่พ่อเธอแน่"

- "ครูเห็นอย่างนั้นก็เพราะพ่อผมยิ้มปากกาผมไปเขียนครับ"

- แม่พูดกับลูกชาย "วันนี้ลูกเรียนอะไรจากโรงเรียนล่ะ" "ไม่รู้ครับ รู้แต่ว่ามันยังไม่พอเพราะพรุ่งนี้ผมต้องไปโรงเรียนอีก"

- "เวลาครูดถามคำถาม ขอให้ทุกคนตอบพร้อมกัน เอละ 6 บวก 4 เป็นเท่าใด" "พร้อมกัน" เสียงเด็กตอบ

- คนรัสเซีย คนอเมริกัน และสาวผมบลอนด์ (ว่ากันว่าเป็นหญิงไม่ฉลาด) คุยทับกัน คนรัสเซียคุยว่า "พวกเราเป็นคนแรกในอวกาศ" คนอเมริกันบอกว่า "เราเป็นคนแรกที่เหยียบพระจันทร์" สาวผมบลอนด์บอก "แล้วเป็นไง พวกเราจะไปเหยียบพระอาทิตย์เป็น คนแรก" สองหนุ่มหัวเราะกันกลิ้ง "โธ่เอ๊ย เธอจำ มันสว่างและร้อนอย่างนั้นใครจะไปได้" "พวกเราจะไปกันตอนกลางคืน" เธอตอบ

- ลูกชายตัวเล็กชอบกัดเล็บจนแม่ไม่ไหวต้องชูว่าถ้ากัดเล็บแบบนี้ตัวจะพองขึ้นๆ จนแตกในที่สุด 2 วันต่อมาขณะที่อยู่บนรถเมล์ เจ้าตัวน้อยก็หนีไปเห็นหญิงท้อง จึงจ้องมองอย่างสนใจ หญิงท้องก็ถามว่า "หนูรู้จักฉันหรือ" เจ้าหนูตอบเสียงดังฟังชัดว่า "เธอชื่ออะไร" "ผมไม่รู้จักหน้าหรือครับ แต่ผมรู้ว่าน้ำไปทำอะไรมา"

- "ทำไมแต่จิ้งมีลูกน้อยมาก" อาจารย์ถามนักศึกษา "ก็เพราะกว่าตัวผู้จะเดินไปถึงตัวเมียมันใช้เวลาานานมาก จนลืมไปหมดแล้วว่า จะเดินไปทำอะไร"